

Een terugval

Als je alles verwerkt hebt en aan het herstellen bent, wil dat niet zeggen dat je nooit meer een terugval zult krijgen. Zo lang je hier echter rekening mee houdt, vind je de kracht in jezelf om ermee te 'dealen' en het maakt dan niet uit wat een ander vindt dat je wel of niet zou moeten kunnen doen. Tenslotte weet een ander niet wat jij voelt en heeft hij niet mee-gemaakt wat jij hebt meemaakt; iedereen zit anders in elkaar. Luister goed naar je eigen gevoel, wat je van binnen uit hoort, want meestal klopt dat wel. Laatst was er met mijzelf ook weer iets aan de hand.

Ik voelde me in de war, ik was bang om Gods stem weer zo te horen dat ik hem moest gehoorzamen, maar ik wilde en kon dat niet meer. Het was een gevecht in mijn hoofd; ik wilde mijn gezin niet achterlaten, ik wilde hier gewoon blijven en weer orde in mijn hoofd hebben. Had ik maar - net als vroeger - een kast met laatjes die ik open kon trekken wanneer ik dat wilde. Ik werd er zo moe van ... ik sliep slecht, het spookte in mijn hoofd. Ik wilde dat ik rust had en niks meer hoorde. Ik had gelezen dat je de stemmen ruimte kunt geven zodat ze zich gehoord voelen en niet aan je blijven trekken. Daarom maakte ik even tijd om te schrijven, voordat de angst, de stem van God in mijn hoofd weer de overhand kreeg:

'Ik weet dat God liefde is, maar waarom ben ik dan zo bang voor die stem? Jaren heb ik volgens een bepaald stramien geleefd: ik moet zijn gospel vertellen, mijn leven offeren en de stem volgen. Dan kom ik in het beloofde land. God, weet dat ik van u hou en niet uit gehoorzaamheid; ik heb een gezin en daar neem ik verantwoording voor, maar waarom blijft die ene stem dan zo trekken? De stem die zegt: 'Ga naar pastor M in Amerika, leg je leven neer en volg je hart'? Die stem is zo dwingend, hij zit verweven in mij.'

De stemmen waren een soort fluitjes in mijn hoofd, die allemaal tegelijk muziek maakten. Ik kon er wel mee omgaan als er één fluitje tegelijk ging, maar nu bliezen ze allemaal even hard en door elkaar. Ik wilde dat ze even stil waren en dat ik even rust had, maar hoe deed ik dat? Mijn therapeut bij Yulius had daar een trucje voor: pffffff ... ik wil rust. Ik bedacht me dat angst een slechte raadgever is en dat ik er niet naar hoefde te luisteren.

God maakt je niet bang. God geeft rust. God is liefde. Dus als je ooit bang wordt, ga er dan vanuit dat het God niet is. Als het voelt als 'moeten', dan is het geen liefde. God dwingt niet, God vraagt; God geeft je een vrije wil, je moet niks, je mag. Zeg tegen de stem in je hoofd dat hij stil moet zijn en dat je niet luistert. Pas wanneer jij het vraagt, wanneer jij zegt dat je wilt praten en/of luisteren, mag hij uit zijn laatje komen. Even ruimte maken, even stilte, even pas op de plaats.

God houdt van je en dwingt je niet. Liefde is geduldig zijn en rust en vrijheid. Neem je rust en laat het tot je doordringen tot het kwartje valt.